

Když se chce, všechno jde

Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi
Čtvrtek, 17 Květen 2012 19:53

... a tak vás kamarádi ještě jednou vítám na potlachu osady Troškaři a doufám, že se vám bude na našem novém kempu líbit," dokončil šerif Houba svůj uvítací projev a seskočil z kamene, na kterém stál. Spokojeně se rozhlížel a prsa se jemu i dalším osadníkům dmula pýchou. Aby také ne. Ze všech stran bylo slyšet jen samé pochvalné mručení a nadšené výkřiky pozvaných kamarádů, které byly dostatečnou satisfakcí za rok a půl usilovné práce, věnované budování jejich nového kempu.

O svůj starý flek, jenž jim byl domovem od založení osady, přišli před dvěma roky. Ne, že by někomu vadil, ale majitel lesa se rozhodl rozšířit nedalekou oboru a tak nebyla jiná možnost, než ho opustit. Nutno však dodat, že vlastník se zachoval více než vstřícně a nabídl osadě náhradní pozemek k vybudování kempu nového. Místo hledali přes půl roku. Víkend co víkend prolézali okolí bližší i vzdálenější, dohadovali se a přeli, zvažovali pro a proti jednotlivých možnostech, až na to jednoho dne kápeli.

„To je ono, pánové,“ vykřikl šerif, když se tehdy vyšplhal na kamenný val a před nimi se rozprostřel flek ještě lepší, než byl ten dosavadní. A měl pravdu. Nikdo z osadníků neměl jedinou připomínku či námítku, místo to bylo nádherné, voda tu byla, do hospody relativně kousek. Co víc si přát.

„A tady si to, kamarádi, upravíme k obrazu svému. Ten nový kemp, to musí být něco tak nádherného, že na nocleh na něm budou trampové stát fronty až od vesnice,“ začal Houba spřádat plány, když už večer leželi okolo ohně na své budoucí základně. „Bude to nová vlajková loď širokého tramského okolí,“ pokračoval: „a musí být připravena k vyplutí na náš 10. výroční oheň.“ Do potlachu sice zbývalo ještě drahně měsíců, ale znáte to, času není nikdy nazbyt, navíc, když mají před sebou takový úkol. A tak už toho dne raději nešli ani spát a s prvním ranním kosím pípnutím byl už kemp v jejich hlavách narýsován do nejmenších detailů.

Ted' už jen sklízeli plody své práce. Procházeli se mezi kamarády, ochotně odpovídali na jejich dotazy typu, jak jste udělali tohle, kdo vymyslel toto, proč je tady ono, a celí se tetelili blahem. A měli také proč, vždyť své předsevzetí vyplnili do nejmenšího detailu a ještě přidali něco navíc jako bonus. Jejich kemp byl opravdu nádherný. Úzké travnaté údolí bylo na východě uzavřené mohutnou skálou s převisem, pod nímž se pohodlně vyspalo minimálně deset trampíků a navíc kryl vyvýšené ohniště, obklopené ze tří stran lavičkami. Napravo od ohniště, v místě, kde se

Když se chce, všechno jde

Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi
Čtvrtek, 17 Květen 2012 19:53

skála začínala pozvolna svažovat, padal z výšky asi tří metrů vodopád. Voda potůčku, který ho napájel, se dole tříštila o hladinu pět metrů dlouhého jezírka a teď, v zapadajícím slunci, byl znatelný i malý náznak duhy. Přes malé kaskády potok pokračoval loukou dolů a těsně míjel potlachoviště, usazené v malém lůmku. Okolo slavnostního ohniště byla v kruhu vyskládána nádherná kamenná křesla proložená sem tam dřevěnou, hrubě tesanou lavicí. Všechna místa k sezení už byla obsazena a přítomní netrpělivě čekali, co bude tím překvapením, které jim šerif slíbil na dnešní večer.

Napětí bylo tak velké, že Houbu, který se právě postavil před své šerifské křeslo naproti vlajkovému stožáru, přivítal bouřlivý aplaus. Po krátkém proslovu, zapálení slavnostního ohně a vztyčení vlajky to přišlo. Zraky všech se dychtivě otočili směrem k převisu. Horní část jeho kolmé stěny byla od rána zakryta maskovací sítí zakrývající slíbený hřeb večera. Houbu si vynutil klid, poté dal rukou signál svému zástupci a ten jediným mohutným trhnutím za splývající lano síť uvolnil. Když dopadla na zem pod převisem, zaplavily louku překvapené výkřiky, které během chvíle nahradilo mohutné „umííí“. Do skály byl totiž vytesán název kempu a pod ním domovenka místní osady. Vše samozřejmě ve velikosti XXL. Houbu se dnes už po několikáté dmul pýchou a přejížděl spokojeně očima udivené tváře kamarádů. Pak si všiml, že na něj všichni koukají s nevyslovenou otázkou na rtech.

„A jo, omlouvám se,“ povídá, když mu došlo, že něco opomněl vysvětlit. „To byla součást smlouvy a bez nich bychom první brdský převis nikdy nevybudovali,“ dodal a s vděkem ve tváři se podíval tam, kam se upíraly zraky ostatních. Na vrchol převisu, kde v řadě vedle sebe poblikávaly neónové nápisy – ZAPA BETON a.s., METROSTAV a VODNÍ STAVBY PRAHA. _

Martin Šlápota - Šlápi
Trapsavec 2010